

torej resda za znanost, a hkrati tudi za denar. Razumnemu človeku, kot je bil Gorbačov, je že grožnja s tem, kar bi lahko bilo, zadoščala, da je krmilo potaplja-joče se barke, mislim Zveze sovjetskih socialističnih republik še za časa obrnil v mirnejše, bolj zatišne in hkrati v bistvu varnejše vode.

15. december: Marko Resnik z osnutkom opreme za novo knjigo. Cveto Jeraša se je, po mojem, tudi tokrat izkazal.

Zvečer kratek Acijev obisk.

19. december: Na kupe voščil za praznike in novo leto. Večina tistih kratkih, neobveznih, ki nanje niti ni težko odgovarjati. Daljše pismo je romalo le v Pariz k veleposlaniku Capudru. Ta mi je poslal tudi svojo, pri Mohorjevi družbi izdano knjižico DEKLICI, prav osvežujoče branje. Drugo daljše pismo je šlo v Ljubljano k Ivu Minattiju, ki ima kar preveč zdravstvenih težav. Poleg novoletnih voščil sem mu zaželel tudi to, da bi se teh težav čimprej odkrižal.

20. december: Pošta iz Pariza in celo Trsta hodi najmanj šest dni, iz Avstralije pa sem danes dobil pismo po treh dneh. Z voščili se je oglasil kdo drug kot moj stiški učenec Milan Zajc.

21. december: Predbožična odjuga in dež se poznata tudi v močno povečanem številu osmrtnic v Delu. Tudi pri nas je smrtna žetev obilnejša kot ponavadi.

23. december: Utrinek po kratkem jutranjem sprehodu po poledelem vrtu.

Po drevju žled,
po tleh pa led
in v srcu mraz.
Prekleti zimski čas.

Bo vobče kdaj
prišel spet maj,
ko vse bo, vse vzbrstelo
in sonce nas bo grelo.

Ko ptiči spet veseli
povsod bodo žgoleli
in up se v nas zbudi
na lepše, boljše dni.

26. december: DAN SAMOSTOJNOSTI.

Še malo in svet bo stopil v leto Gospodovo 1997. V naši, iz dneva v dan bolj zatohli provinciji pa, tako vse kaže, z visoko dvignjenimi zastavami, prapori in banderi odločno korakamo proti Tavčarjevemu letu 4000.

FAUSTUM ITER!

GLOSA

*»Velmožje poprejšnje čase
Ata Broza so čistili.
Zdaj so nanj vsi pozabili,
Mislijo samo še nase.«*

O kako na božjem sveti
sčasoma se vse spreminja.
Kar poprej bila svetinja,
hoče zdaj vsakdó prekleti.
Kam zdaj s praznimi obeti,
kdaj vse krivo poravna se.
kdaj nam upanje spet zrasede,
da se tisto bo zgodilo,
kar so obetali v plačilo
velmožje poprejšnje čase?

V mestih, trgih in na vasi,
kjer se ljudstva zbira truma,
videti ni več poguma,
ki življenje naj prekvasi.
Vse v maloro gre počasi.
In šamani so odkrili,
vsemu svetu oznanili
novo, čudno razodetje,
in kakor da trikrat svet je,
ata Broza so čistili.

Bil jim videc je, učitelj,
prerok neizmerne cene,
čigar sloves ne ovene,
vseh modrosti iznajditelj
in vseh vednosti hranitelj.
Potlej vse so obrnili,
nekaj z mirom, več po sili,
prerok zdrzne s piedestala,
proč je vsa nekdanja hvala.
Zdaj so nanj vsi pozabili.

Ljudstvo zbegano preudarja,
kdaj se nov rešnik prikaže,
kdaj živeti spet bo laže,
kdo doseže čast oltarja,
kdaj zasije svetla zarja,
kdaj se spet obljub napase,
ko zasliši mile glase,
da se vek je vrnil zlati.
Vendar novi potentati
mislijo samo še nase.